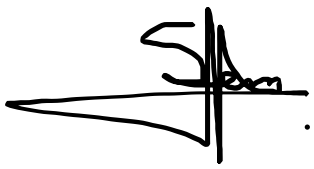
Het is moeilijk om de juiste woorden te vinden die het gevoel van destijds het best omschrijven. Zijn deze er überhaupt of is dit iets wat je simpelweg moet voelen om écht te begrijpen? Hoe waardevol zou het zijn als we op een punt komen waarin wat mij is overkomen niemand meer begrijpt, omdat het er simpelweg niet meer is? Dat is waar ik na streef, én dat is de reden dat ik -onderdeel zijnde van InDifferent- u schrijf vanuit het verre Berlijn.

Mijn juridische geslachtswijziging was een gevecht tussen trots en verdriet waarvan ik nog steeds niet weet wie wint. Het is het verdriet wat ik weer voel als ik me realiseer dat ik meer dan één jaar heb moeten wachten op iets wat eigenlijk gewoon vanzelfsprekend had moeten zijn - die 'm' in mijn paspoort. Naast het feit dat een transitie zorgt voor meer zelfvertrouwen en mogelijkheden, is het ook een rouwproces waarin ik het besef kreeg dat ik veel niet heb kunnen doen. Ik ben nooit die gezonde 17-jarige pubertransman geweest, omdat ik bijvoorbeeld de clubs niet in durfde. Ik wilde niet na vertoning van mijn niet-kloppende paspoort die verwarrende blikken zien. Ik bevond me in mijn eigen coping mechanisme waarin ik probeerde mezelf functionerende te houden in de maatschappij. Herken je het gevoel wanneer je jouw verwarring en pijn in iemand anders ogen ziet, en het voelt alsof je het dan opeens niet meer kan dragen? Dat was ik. Ik bevond me iets meer dan één jaar in mijn ontwijkingsmechanisme tot het moment dat ik wél met mijn ID de eerste club binnenliep. Het was de trots die ik voor het eerst mocht voelen en het begin werd van mooie ontmoetingen.

Ik ben nu twintig jaar oud. Met terugwerkende kracht zie ik wat een simpele en versnelde verandering had kunnen voorkomen. De sociale impact is groter dan ik in eerste instantie dacht. Ik realiseer me dat het bij mij dan nog meevalt. Begrijp me niet verkeerd dat ik gelukkiger ben dan ooit tevoren. Nu was het alleen mijn paspoort, ID en zorgpas die ik moest veranderen. Als het nog langer had geduurd, kon ik mijn schooldiploma en rijbewijs ook aan het rijtje toevoegen. Ik ben bevoorrecht met ouders die deze drie pasjes konden betalen, maar de echte prijs die ik zelf heb moeten betalen is, rouw.

Dit zijn mijn woorden die het gevoel van toen, en nog steeds de impact van vandaag beschrijven. Met de tranen die weer over mijn wangen stromen, wil ik u bedanken voor uw tijd. Ik ben intens gelukkig waar ik vandaag de dag mag staan vol imperfectie en levensenergie. Ik was intens bang deze levensenergie te verliezen, maar het vuur is er nog steeds. Ik durf me te laten zien én ik krijg nu prachtige kansen vanuit InDifferent. Voor mij was het nog niet te laat!

19-01-2023
Sem van Loon, inwoner Arnhem.